

Dalton King

Qui ets tu?

La tarda començava a caure a la residència dels avis. Hi havia una filera de butaques enfrontades a uns finestrals que deixaven veure tota la superfície forestal de les muntanyes i, al fons, el poble veí. A la tercera butaca, la més assolellada, hi reposava una senyora menuda de 93 anys amb els cabells molt blancs. Anava vestida còmodament amb roba de la residència i, al ser molt fredolica, portava uns mitjons gruixuts. Es desplaçava amb un caminador i l'aspecte fràgil que tenia et captivava i t'apropava a parlar amb ella i passar una estona, però, un cop a prop, la seva actitud era molt esquerpa i mirava de reüll a tothom. Dormia sola perquè amb totes les dones que havia compartit habitació la convivència va ser desastrosa. La Dolors sempre acabava acusant-les de petits robatoris i altres malifetes. Mirava pels finestrals a l'infinit i potser estava recordant el barri i la família que tenia a la ciutat.

Casa seva estava en la desena planta d'un dels molts edificis altíssims típics dels centres de les grans ciutats. El seu ara tenia un color beix brut i des de baix es veien uns quants fils amb roba estesa de tota mena. L'espai entre edifici i edifici era tot de formigó. L'arquitecte que va idear el barri el va fer amb molta fredor, ja que totes les zones comunes eren dures, grises i no hi havia ni un racó perquè els nens hi juguessin. Uns edificis que eren plens de gent amb pocs recursos, plens de trifulgues més o menys il·legals, plens de prostitució i també de nombroses històries espantadores.

La família de la Dolors havia aconseguit escapar, almenys unes hores a la setmana, de tot aquell entorn. Les tardes del dissabte i tot el diumenge estaven en una petita parcel·la on cultivaven un hort i on amb penes i treballs havien construït una caseta per poder passar les nits del cap de setmana.

A la vora de l'hort corria una petita riera i en el trosset que quedava al mig la Dolors havia fet una mica de jardí, un racó verd en la seva vida del qual estava molt orgullosa. Les seves flors preferides eren les hortènsies, a les quals al final de l'estiu, amb uns esprais de pintura daurada i platejada, eren pintades per adornar algun racó de la casa. Les veïnes estaven sorpreses d'aquelles flors tan lluent que donaven un aire de luxe a aquell edifici. Així, el moment de repartir les flors a unes o altres veïnes es convertia en tot un petit esdeveniment a l'edifici número vint-i-quatre, escala B, desè pis i cinquena porta.

La Dolors havia arribat a aquella residència tan allunyada de manera casual, ja que en aquells moments era l'única amb una plaça lliure per poder acollir-la. Ella no entenia què hi feia allà i només volia sortir d'aquella presó, demanava ajuda a qualsevol que s'acostés perquè ella, per si sola, no podia. Estava tan a disgust que no li agradava res, ni el llit, ni el menjar, ni el personal que tenia cura d'ella, ni el personal sanitari, ni els companys, ni les companyes, ni tampoc li agradaven les vistes. Tot li anava en contra i creia que la gent ho feia expressament per fer-la patir.

La vida de la Dolors en aquella desena planta no havia estat fàcil segons explicava ella. El marit es gastava tots els diners de l'escàs sou que guanyava com a escombriaire entre les màquines escurabutxaques dels bars, les copes de whisky barat i alguna prostituta de tant en tant. Això provocava que en arribar a casa l'ambient que hi havia no era precisament el d'una llar familiar. També hi havia violència física, insults i amenaces. La Dolors, si no volia ser apallissada, havia de passar pel llit per satisfer els desitjos d'aquell porc. Dels múltiples anys i anys suportant aquests maltractes la Dolors va tenir sis fills, cinc noies i, finalment el sisè, un noi.

En la butaca de la residència o a les hores en què estava estirada al llit sense son recordava tots aquells anys agredolços en què es combinaven les amenaces amb els

van imposar una ordre d'allunyament. L'home va començar a fer de pidolaire des de llavors per les entrades d'aquells gratacels altíssims.

Al vigilant de l'estació de metro li va cridar l'atenció aquella dona que devia tenir uns noranta anys amb una bossa d'anar a comprar al mercat que semblava mig plena de roba. Des de primera hora del matí que la veia asseguda en un banc de fusta sense pujar a cap tren. Va trucar al telèfon d'emergències i al cap d'una estona llarga van arribar dues noies molt joves dels serveis socials.

A les oficines només sabia dir que es deia Dolors i que una veïna l'havia portat fins allà, dient-li que s'esperés, que ja passaria a recollir-la.

No recordava ni el seu cognom, ni l'adreça on vivia, sabia que tenia sis fills però insistia que els havia tingut a la força, no sabia què havia passat, però recordava haver patit molt a la vida.

També recordava un Nadal en què va aconseguir reunir cinc fills i el marit a casa. La quarta no la va localitzar. Sabia cuinar i va preparar un bon pollastre farcit ja que calia celebrar un Nadal com Déu mana. Tota la resta eren dades irrelevantes.

Els serveis socials van trobar-li una plaça en aquella allunyada residència mentre intentaven localitzar algun fill, parent o veí. Tot això tardaria bastant de temps, ja que la dona estava totalment desmemoriada i indocumentada. En aquells moments no era ningú.

I així va ser com va marxar d'aquest món. Mirant a l'infinit pels finestrals de la residència de la qual tant volia fugir. Potser només va poder recordar el seu jardí, l'únic que la havia satisfet una mica en aquesta vida. Els ulls se li van anant tancant a l'hora que el cor se li aturava. Va ser enterrada en un nínxol cedit per l'ajuntament, sense veïns, sense amics, sense família, completament sola. Allà van quedar les seves restes

amb una inscripció ràpidament feta al guix de la paret amb el seu nom i la data d'aquell dia.

Anys més tard, la quarta filla a qui havia batejat amb el seu nom va tornar al barri. A casa seva hi vivia una altra família, que no li va saber dir res de la seva mare, gairebé tots els veïns eren diferents. Només un matrimoni gran li va poder dir que va desaparèixer d'un dia per l'altre i que dels fills ja no sabien res més des d'un Nadal que van passar tots junts.

A la Lola, així li deien a la filla, se li va acudir anar a la caseta del cap de setmana on tant havia jugat. En arribar se la va trobar amb el sostre mig enfonsat. Tot l'hort estava fet un nyap i no es distingia res del que havia sigut. La casa tenia la porta rebentada i estava destruïda totalment per dins, plena de vidres per terra i amb les parets totes pintades amb lletres, dibuixos i calaveres fets amb esprai. Uns matalassos vells a terra deixaven entendre que hi havia viscut algun sense sostre o que era utilitzat per drogoaddictes, veient les xeringues que estaven escampades per terra. Què lletja era aquella casa, tant bonica que havia sigut.

En tornar a sortir a fora va veure que les hortènsies encara sobrevivien. El tresor de la seva mare eren les úniques supervivents del que semblava una família desapareguda. Es va entrebancar amb alguna cosa i va caure a terra. En obrir de nou els ulls va saltar enrere horroritzada. Al seu davant, mig enterrat, hi havia un crani humà i en mirar-se el peu per veure que l'havia fet caure encara li va agafar més pànic, ja que semblava un fèmur que sortia de sota les hortènsies.

Després de la trucada al servei d'emergències, la policia va acudir-hi de seguida. La van mantenir apartada atenent-la en una ambulància mentre els de la científica treien les restes de sota les flors.

Els dies passaven lents mentre la policia feia la seva recerca. Ella s'estava a casa d'una amiga, l'única amb la qual havia conservat la relació tots aquests anys, però sempre sense preguntar per la família. Al cap d'un mes la van citar a l'oficina de l'inspector de policia.

-Senyora Dolors -va dir l'agent amb veu greu.

-Digui'm Lola, si us plau.

-Ja tenim els resultats forenses dels cadàvers al jardí.

-I...? -va preguntar-li la Lola per saber d'una vegada què hi havia sota les hortènsies.

-Prengui-s'ho amb calma. Sota les hortènsies hi havia sis cadàvers, el seu pare i els seus cinc germans. Les mostres de l'ADN no deixen cap dubte. A l'estómac de tots hi havia les mateixes restes de menjar, què sembla ser pollastre mesclat amb verí. Tota la seva família, excepte la mare, que ja és morta, va ser assassinada, sembla ser, en un dinar familiar. Vostè és l'única supervivent.

La Lola va començar a plorar, però al contrari del que pensaven els policies no era de desesperació, era d'alegria. La mare s'havia venjat així de tota una vida de maltractaments per part del marit i dels fills.

La Lola, eixugant-se les llàgrimes i mirant a uns compassius policies, que no sabien com reaccionar davant la magnitud de la tragèdia, els hi va dir:

-Qui li va posar Dolors va marcar el seu destí.